

Host

Čtenáři

z Broken

Wheel

doporučují

Katarina Bivaldová

Katarina Bivaldová

**Čtenáři z Broken Wheel
doporučují**

Brno 2016

Katarina Bivaldová

Copyright © Katarina Bivald, 2013

First published by Forum Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden and PLIMA d.o.o.

Cover images © Shutterstock

Translation © Martina Kašparová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-806-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-807-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-808-7 (Formát MobiPocket)

Sara Lindqvistová
Kornvägen 7, 1. patro
136 38 Haninge
Švédsko

Broken Wheel, Iowa, 15. dubna 2009

Milá Saro,

doufám, že Ti *Staromódní dívka* od Louisy May Alcottové udělá radost. Je to okouzující příběh, přestože moralizuje možná o něco otevřeněji než *Malé ženy*.

Co se týče platby, nemusíš si dělat starosti; už hezkou řádku let mi tu leželo pár výtisků navíc. Je báječné, že ta kniha našla nový domov a navíc se přitom proletěla až do Evropy. Já jsem sice ve Švédsku nikdy nebyla, ale jsem si jistá, že je to nádherná země.

Není zvláštní, že se některé knihy podívají dál než jejich majitel? Vlastně nevím, jestli by mě to mělo těšit, nebo spíš zneklidňovat.

S přátelským pozdravem
Amy Harrisová

Knihy versus život — 1:0

Neznámá žena na hlavní ulici v Hope vypadala tak obyčejně, že to bylo málem až pobuřující. Útlá, nezajímavá postava oblečená v podzimním kabátu, příliš teplém a šedivém pro tohle roční období. Na zemi vedle ní ležel batoh a o hubenou nohu měla opřený obrovitánský kufr. Místní obyvatelé, kteří se náhodou stali svědky jejího příjezdu, se nedokázali ubránit pocitu, že dbát tak málo o svůj vzhled je neslušné. Jako by se na ně tahle žena ani trochu nesnažila udělat dobrý dojem.

Měla neurčitě hnědé vlasy, ani úplně světlé, ani tmavé. Byly nedbale stažené sponkou dozadu a spadaly jí přes ramena v neposlušných loknách. Namísto obličeje bylo vidět jen *Staromódní dívku* Louisy May Alcottové.

A skutečně: jako by ji ani v nejmenším nezajímalo, že je v Hope. Jako by se tam prostě ocitla, jen tak zničehonic, s knížkou, zavazadly, neupravenými vlasy a vším tím ostatním — stejně tak dobře mohla být v jakémkoli jiném městě. Stála na jedné z nejkrásnějších ulic okresu Cedar, dost možná na nejkrásnější ulici v celé jižní Iowě, ale jediné, co vnímala, byla ta kniha.

Naprosto lhostejná nicméně také jistě nebyla. Čas od času vykoukla přes okraj knihy dvojice velkých šedých očí, jako když psoun v prérii vystrkuje hlavu, aby zjistil, jestli je vzduch čistý.

Mírně sklonila knížku, pohled jí nejprve vystřelil doleva a pak, aniž pohnula hlavou, se přesunul úplně doprava. Potom opět zdvihla knihu a podle všeho se znovu ponořila do vyprávění.

Ve skutečnosti si už Sara stihla zapamatovat téměř každičký detail téhle ulice. Dokonce i s knihou před obličejem by dokázala vyličít, jak se poslední paprsky zapadajícího slunce třpytí v nablýskaných

městských džípech, jak i koruny stromů působí upraveně a uspořádaně nebo že je laminátová vývěsní tabule padesát metrů vzdáleného kadeřnictví pruhovaná ve vlastenecké červeno-bílo-modré kombinaci. Nad tím vším se vznášela odporná vůně čerstvě upečeného jablečného koláče. Linula se z kavárny za Sařinými zády, v níž několik žen středního věku s neskrývanou nechutí pozorovalo, jak si Sara čte. Alespoň tak to Saře připadalo. Kdykoli zvedla oči od knihy, svraštily obočí a lehce potřáslы hlavou, jako by tím, že si četla na chodníku, porušovala nějaké nepsané pravidlo společenského chování.

Sara znovu vytáhla mobilní telefon a vytočila poslední volané číslo. Vyzváněcí tón se ozval celkem devětkrát, pak zavěsila.

Amy Harrisová měla malé zpoždění. Určitě pro to existovalo nějaké rozumné vysvětlení. Možná píchla pneumatika. Nebo jí došel benzin. To se pak celkem lehce stane, že člověk dorazí — Sara se opět podívala na displej telefonu — o dvě hodiny a třicet sedm minut později.

Nervózní nebyla, zatím ještě ne. Amy Harrisová psala skutečné dopisy na zcela nefalšovaný, staromódní dopisní papír, silný, se smetanovým nádechem. Bylo naprosto vyloučené, aby někdo, kdo píše dopisy na opravdový, smetanově zbarvený dopisní papír, nechal svého přítele napospas v cizím městě, případně se z něj vyklubal psychopatický masový vrah se sexuálně-sadistickými sklony; ať si Sařina máma říká, co chce.

„Promiňte, drahoušku.“

Najednou se vedle Sary zjevila neznámá žena. Dívala se takovým tím falešně trpělivým pohledem, který lidé zpravidla nasadí, když vám stejnou otázku kladou už poněkolikáté.

„Nepotřebujete s něčím pomoci?“ zeptala se žena. Na boku si přidržovala hnědou papírovou tašku s potravinami, u jejíhož okraje se ležérně převalovala plechovka rajčatové polévky značky Hunt's.

„Ne, díky,“ řekla Sara. „Na někoho čekám.“

„Samozřejmě.“ Mluvila pobaveně shovívavým tónem. Ženy na zahrádce kavárny celý rozhovor se zájmem sledovaly. „Jste v Hope poprvé?“

„Jedu do Broken Wheel.“

Možná to tak jen vypadalo, ale ženu tahle odpověď zjevně neuspokojila. Konzerva s polévkou nebezpečně poskočila. Po chvíli žena řekla: „Obávám se, že Broken Wheel není tak úplně město. Někoho tam znáte?“

„Budu bydlet u Amy Harrisové.“

Ticho.

„Určitě už je na cestě,“ dodala Sara.

„Spíš mi připadá, že vás tu nechali, drahoušku.“ Zadívala se na Saru plná očekávání. „Tak šup. Koukejte jí zavolat.“

Sara znovu neochotně vytáhla telefon a pokoušela se neodtahovat, když se jí ta cizí žena nalepila tváří k uchu, aby mohla poslouchat, jak to na druhém konci vyzvání.

„Tak se mi zdá, že to nezvedá.“ Sara zastrčila telefon zpátky do kapsy a žena se mírně narovнала. „Co tam budete dělat?“

„Jedu tam na prázdniny. Pronajala jsem si u ní pokoj.“

„A teď vás nechali tady. Tomu říkám pěkný začátek. Doufám, že jste neplatila nic předem.“ Žena si přehodila tašku s jídlem na druhou ruku a lusкла prsty směrem k zahrádce kavárny. „Hanku,“ houkla na jediného muže. „Odvez tady slečnu do Broken Wheel.“

„Ještě jsem nedopil kafe.“

„Tak si ho vem s sebou.“

Muž něco zavrčel, ale poslušně se zvedl a zmizel v nitru kavárny.

„Na vašem místě,“ obrátila se žena zpátky na Saru, „bych ty peníze jen tak z ruky nedávala. Zaplatila bych až těsně před odjezdem. A do té doby bych si je někam pořádně schovala.“ Hlavou u toho pokyvovala tak vehementně, až plechovka s rajčatovou polévkou nadskakovala. „Neříkám, že všichni v Broken Wheel jsou zloději,“ dodala na vysvětlenou. „Ale jako my rozhodně *nej*sou.“

Hank se objevil s novou dávkou kávy v papírovém kelímku, Sařin kufr a batoh se přesunuly na zadní sedadlo jeho auta. Saru přátelsky, ale nekompromisně posadili dopředu.

„Zavez ji tam, Hanku,“ řekla žena a volnou rukou dvakrát poklepala na střechu auta. Naklonila se k otevřenému okénku.

„Kdybyste si to náhodou rozmyslela, vždycky se sem můžete vrátit.“

„Takže Broken Wheel,“ řekl Hank nezúčastněně.

Sara spojila ruce nad knihou a snažila se vypadat uvolněně. V autě to bylo cítit levnou vodou po holení a drahou, tmavě praženou kávou.

„Co tam budete dělat?“

„Číst.“

Kroutil hlavou.

„Jedu tam na prázdniny,“ upřesnila.

„To se ještě uvidí,“ řekl Hank zlověstně.

Výhled z okénka se jí proměňoval před očima. Travnaté plochy přešly v pole, nablýskaná auta zmizela a upravené domky nahradila mohutná hradba kukuřice tyčící se po obou stranách silnice. Ta pokračovala stále rovně, až to člověka unavovalo. Tu a tam ji přetnula jiná, stejně dokonale rovná cesta, jako by se po těch ohromných polích někdo jednoho dne rozhlédl a prošpikoval je silnicemi jako podle pravítka. A proč to tak vlastně neudělat, pomyslela si Sara. Postupně ovšem vedlejších cest ubývalo, až se zdálo, že jediná věc kolem jsou kilometry a kilometry kukuřice.

„Z města už toho asi moc nezbylo,“ řekl Hank. „Vyrůstal tam jeden můj kamarád. Teď prodává pojištění v Des Moines.“

Nevěděla, co na to říct. „To je fajn,“ zkusila.

„Vede se mu dobře,“ přizvukoval jí muž. „Mnohem líp, než kdyby měl rodinnou farmu v Broken Wheel, o tom žádná.“

Potom už neřekl nic.

Sara se naklonila k okénku, jako by pátrala po místu z Amyiných dopisů. O Broken Wheel toho slyšela tolik, až měla skoro pocit, že každou chvíli přijede na motorové nákladní tříkolce slečna Annie nebo se u okraje silnice zničehonic objeví Jimmy mávající posledním číslem svých novin. Na okamžik je téměř viděla před sebou, ale pak se jejich obraz rozostřil a rozplynul se v prachu za autem. Vedle silnice se vynořila polorozpadlá stodola, hned vzápětí už ji však opět pohltilo kukuřičné pole, jako by snad ani neexistovala. Byla to jediná budova, kterou Sara za poslední čtvrt hodinu viděla.

Bude město vypadat tak, jak si ho představovala? Teď, když ho měla konečně spatřit, zapomněla dokonce i na své rozrušení z toho, že Amy nezvedá telefon.

Při příjezdu do Broken Wheel by ovšem to městečko málem přehlédla, kdyby Hank nezpomalil. Zjevilo se zčistajasna vedle široké, téměř tříproudé silnice. Budovy byly tak nízké, že se ve všem tom asfaltu div neztrácely.

Hlavní ulici tvořilo několik málo domů po obou stranách silnice. Ve většině z nich bylo zhasnuto, očividně se nevyužívaly a v posledních odpoledních paprscích slunce působily šedě a depresivně. Řada obchodů měla rozbitá nebo zabeďněná okna, ale jedna restaurace s rychlým občerstvením byla stále ještě otevřená.

„Takže co chcete dělat?“ zeptal se Hank lhostejně. „Mám vás odvézt zpátky?“

Rozhlédla se kolem. Restaurace měla stoprocentně otevřeno. Tlumeně tam svítil červený neonový nápis Rychlé občerstvení a u stolu úplně u okna seděl osamocенý muž. Zavrtěla hlavou.

„Jak chcete,“ pronesl stejným tónem, jako by říkal: Ale můžete si za to sama.

Vystoupila z auta, otevřela zadní dveře a s knížkou v měkké vazbě sevřenou v podpaží vytáhla svá zavazadla. Jakmile zabouchla dveře, Hank se rozjel. U jediného semaforu ve městě auto prudce obrátil do protisměru.

Semafor visel z drátu uprostřed ulice a svítila na něm červená.

Sara stála před restaurací, kufr opřený o nohu, batoh přehozený přes rameno, knížku v náručí.

To bude dobré, opakovala si sama pro sebe. Všechno dobře dopadne. Žádné katastrofy... Opravila se: žádné totální katastrofy nehrozí, dokud má člověk knížky a peníze. Měla s sebou dost peněz na to, aby se v případě nutnosti ubytovala v hostelu. Až na to, že si byla takřka jistá, že v Broken Wheel žádný hostel není.

Strčila do dveří — autentických saloonových dveří, jaký absurdní detail — a vešla. Restaurace zela prázdnotou, vyjma muže u okna a ženy za pultem. Muž byl hubený, ale svalnatý a jeho řeč těla i celkové vyzařování jako by se omlouvaly za to, že vůbec existuje. Když Sara vstoupila, ani nezvedl hlavu, jen v rukou dál otáčel šálek s kávou, pomalu ze strany na stranu.

Žena oproti tomu okamžitě soustředila veškerou pozornost ke dveřím. Vážila přinejmenším sto padesát kilo a mohutnými pažemi spočívala na vysokém pultu před sebou. Ten buď vyrobili speciálně pro ni, nebo už tam pracovala tak dlouho, že se mu přizpůsobila. Byl z tmavého dřeva a vypadal spíš jako z nějakého baru. Namísto pивních tácků tam však stál nerezový stojan na ubrousky a vedle ležely laminované jídelní lístky se stylizovanými obrázky všech nabízených druhů masných pokrmů.

Žena si zapálila cigaretu se stejnou samozřejmostí, jako by byla jen prodloužením jejího těla.

„Ty budeš ta turistka,“ odušila. Cigaretový kouř uhodil Saru přímo do obličeje.

„Sara.“

„Na příjezd sis vybrala sakra blbej den.“

„Nevíte, kde bydlí Amy Harrisová?“

Žena přikývla. „Sakra blbej.“ Z cigarety odpadla trocha popela a přistála na pultu.

„Já jsem Grace,“ představila se žena. „Ve skutečnosti se ale jmenuju Madeleine. Ale říkat mi tak není zrovna dobřej nápad.“

Saru ani nenapadlo, aby jí nějak říkala.

„Takže jseš tady.“

Saru přepadl silný pocit, že Grace, která se Grace vlastně nemenuje, si ten okamžik vychutnává. Schválně ho protahovala. Třikrát si sama pro sebe kývla, zhluboka potáhla z cigarety a kouř pomalu vypouštěla koutkem úst. Potom se nahnula přes pult.

„Amy je mrtvá,“ řekla.

Amyinu smrt bude mít Sara ve vzpomínkách už navždy spojenou s příliš ostrým světlem zářivek, cigaretovým kouřem a pachem jídla; ovšem v danou chvíli to díky těmto vjemům působilo jen neskutečně. Stála v restauraci s rychlým občerstvením v jednom americkém maloměstě a právě jí sdělili, že žena, s níž se dosud nesetkala, je po smrti. Celá ta situace se až příliš podobala snu, než aby naháněla hrůzu, a na noční můru byla až příliš podivná.

„Mrtvá?“ vypadlo ze Sary — neobyčejně hloupý komentář, i na její vkus. Ztěžka dosedla na barovou stoličku. Netušila, co si teď počne. Vzpomněla si na ženu v Hope a přemýšlela, jestli se tam přece jen neměla vrátit.

Amy nemůže být mrtvá, uvažovala Sara. Byla to moje kamarádka. Měla přece ráda *knížky*, proboha!

To, co Sara cítila, nebyl smutek, ale připomnělo jí to pomíjivost života a pocit surreálna ještě zesílil. Přijela ze Švédska do Iowy, aby si odpočinula od života, aby mu unikla, ale rozhodně ne proto, aby se setkala se smrtí.

Jak Amy zemřela? Jedna její část se chtěla zeptat, druhá to nechtěla vědět.

Než se stačila rozhodnout, Grace pokračovala: „Pohřeb je nejspíš ještě v plném proudu. V dnešní době už to nejsou zrovna moc slavnostní akce. Podle mýho tam je až moc náboženskýho tlačání. Když mi umřela babička, to bylo něco jinýho.“ Podívala se

na hodiny. „Ale ty už bys měla vyrazit. Někdo z těch, co ji znali líp, už určitě bude vědět, co s tebou. Snažím se nenechat se zatahovat do problémů tohoto města a ty jseš teď každopádně jeden z nich.“

Típla cigaretu. „Georgi, odvezeš tady Saru k Amy domů?“

Muž u okna zvedl hlavu. Na okamžik vypadal stejně ochromeně, jako se cítila Sara. Potom vstal a Sařina zavazadla napůl odnesl, napůl odtáhl k autu.

Když se Sara chystala vyjít ven za ním, Grace ji popadla za loket. „To je chudáček George,“ řekla a kývla směrem k jeho zádům.

Dům Amy Harrisové byl dost velký na to, aby se kuchyně a obývací pokoj v přízemí mohly zdát poměrně prostorné, ale zároveň dost malý na to, aby mu skupinka, která se tu po pohřbu shromáždila, propůjčila dojem zaplněnosti. Na stole a kuchyňské lince ležely zapékací nádoby s jídlem a někdo tam postavil i mísy se salátem a chléb a do skleniček zastrčil příbory a ubrousky.

Sara dostala jídlo na papírovém talířku a pak ji nechali víceméně v klidu. George měla stále ještě po boku — tahle nečekaná známka loajality ji dojala. Nepůsobil nijak zvlášť statečně, ani v porovnání s ní, ale šel s ní dovnitř a teď tam obcházel stejně váhavě jako ona.

V potemnělé předsíni stála tmavá komoda, kam kdosi umístil zarámovanou fotografii nějaké ženy — Sara předpokládala, že to je Amy — a dva stojánky s omšelými vlaječkami, tou americkou a vlajkou státu Iowa. „Své svobody si ceníme a svá práva si uchováváme,“ hlásala ta druhá zlatě vyšítymi písmeny, ovšem červená barva byla vybledlá a jeden z okrajů už se začínal třepit.

Žena na fotografii byla Saře zcela neznámá. Mohlo jí být tak dvacet, vlasy měla stažené do dvou tenkých copů a usmívala se naprosto běžným, strnulým fotoaparátovým úsměvem jako tisíce jiných. Možná měla něco v očích, jakýsi záblesk smíchu

vypovídající o tom, že si je moc dobře vědomá legračnosti toho všeho — Sara to znala z jejích dopisů. Víc toho nebylo.

Chtěla natáhnout ruku a fotografie se dotknout, ale připadalo jí to příliš troufalé. Namísto toho zůstala stát v oné temné před-síni a obezřetně balancovala s papírovým talířkem a knihou. Její zavazadla někam zmizela, ale Sara neměla sílu se tím znepokojovat.

Ještě před třemi týdny jí Amy připadala tak blízká, že byla připravená s ní dva měsíce bydlet, ale teď se zdálo, jako by všechny stopy jejich přátelství umřely společně s ní. Sara si nikdy nemyslela, že sprátelit se můžou jen lidé, kteří se už setkali — řadu nejhodnotnějších vztahů měla s osobami, které ani neexistovaly —, ale zničehonic jí připadalo falešné a bezmála neucitlivé lpět na představě, že jedna pro druhou do jisté míry něco znamenaly.

Kolem Sary se mezi místnostmi pohybovali lidé, pomalu a nerozhodně, jako by přemýšleli, co tam sakra dělají, což bylo prakticky totéž, co se honilo hlavou Saře. Přesto nepůsobili šokovaně. Nevypadali překvapeně. Nikdo neplakal.

Většina z nich si Saru zvědavě prohlížela, ale cosi, možná úcta k situaci, v níž se momentálně nacházeli, jim zabránila jít se jí zeptat přímo. A tak kolem ní jen kroužili, a kdykoli se s ní střetli pohledem, usmáli se.

Z davu se najednou zhmotnila žena a odchytila Saru v před-síni, přesně mezi obývacím pokojem a kuchyní.

„Caroline Rohdeová.“

Měla vojenské držení těla i podání ruky.

Byla mnohem krásnější, než si ji Sara představovala. Se svými hlubokými mandlovými očima a ostře řezanými rysy působila úplně jako nějaká socha. Pod stropním osvětlením byla její plet nad vystouplými lícními kostmi téměř zářivě bílá. V hustých vlasech se jí leskly šedivé pramínky, připomínající nejvíc ze všeho tekuté stříbro.

Kolem krku si uvázala černý šátek z jemného, chladivého hedvábí, který by na komkoli jiném vypadal nepatřičně, a to i na pohrbu, ale na ní působil nadčasově a málem přitažlivě.

Její věk nešlo dost dobře odhadnout, ale měla vyzařování někoho, kdo nikdy nebyl doopravdy mladý. Saru přepadl silný pocit, že Caroline Rohdeová mládí moc v lásce nemá.

Když Caroline hovořila, všichni kolem zmlkli, a její hlas odpovídal jejímu charismatu: byl rozhodný, rázný, rovnou k věci. Možná se v něm skrýval i náznak vlídného úsměvu, ale ten nikdy nedoputoval ke koutkům úst. Nanejvýš z něj Caroline ztuhly vrásky kolem rtů.

„Amy se zmínila, že přijedeš,“ řekla. „Netvrdím, že mi to přišlo jako dobrý nápad, ale nic mi do toho nebylo.“

Po chvíli dodala: „Možná jsem to neměla říkat ani tobě, ale jistě mi dáš za pravdu, že to vedlo k takové... nepraktické situaci.“

„Nepraktické,“ zopakovala Sara. Nechápala ovšem, jak mohla Amy vědět, že zemře.

Ostatní se shlukli kolem nich v prořídlém půlkruhu, takže najednou všichni stáli za Caroline, otočení na Saru, jako by byla nějaký hostující cirkus.

„Nevěděli jsme, jak tě kontaktovat, když Amy... odešla. A teď jsi tady,“ shrnula Caroline. „No, uvidíme, co s tebou provedeme.“

„Budu potřebovat nějaké ubytování,“ ozvala se Sara. Všichni se naklonili, aby slyšeli, co říká.

„Ubytování?“ podivila se Caroline. „Ubytuješ se pochopitelně tady! Dům je přece prázdný, no ne?“

„Ale...“

Na Saru se vlídně usmál muž s kolárkem a k tomu bohužel dodal: „Co se téhle věci týče, Amy nám obzvlášť kladla na srdce, abychom ti vyřídili, že se nic nezměnilo.“

Nic se nezměnilo? Sara nevěděla, jestli se zbláznila Amy, kněz, nebo celé Broken Wheel.

„Samozřejmě je tu pokoj pro hosty,“ řekla Caroline. „Dnes v noci se vyspi tam, pak se uvidí, co s tebou uděláme.“

Kněz přikývl a tím bylo víceméně rozhodnuto: Sara bude bydlet sama v opuštěném domě Amy Harrisové.

Vystoupali s ní do horního patra. Caroline šla úplně první, jako armádní velitel do války, Sara těsně za ní a hned nato George coby posila v podobě tichého stínu. Za nimi následovala většina ostatních hostů. Někdo jí odnesl zavazadla; Sara nevěděla kdo, ale když došla k malému pokojíku, její batoh i kufr se tam jako zázrakem objevily.

„Postaráme se o to, abys měla všechno, co budeš potřebovat,“ řekla Caroline ve dveřích, vůbec ne nevlídně. Potom odsud ostatní vyhnala, a než za sebou zavřela dveře, lehce na Saru mávla.

Sara dosedla na postel, zničehonic opět sama, v ruce ještě pořád svírala papírový talířek plný jídla a na přehozu vedle ní ležela osamělá, opuštěná kniha.

Zatraceně, pomyslela si.

Sara Lindqvistová
Kornvägen 7, 1. patro
136 38 Haninge
Švédsko

Broken Wheel, Iowa, 3. června 2009

Milá Saro,

velice Ti děkuji za tak milý dárek! Možná to není kniha, kterou bych si sama koupila, a právě proto z ní mám takovou radost. To je ale děsivý příběh! Netušila jsem, že se ve Švédsku dějí takové věci. I když vlastně nevím, proč by neměly. Podle mě je v malých městech mnohem víc násilí, sexu a skandálů než ve velkoměstech, a pokud to platí pro města, platí to nejspíš i pro malé země, ne? Je to předpokládám proto, že tam k sobě lidé mají blíž. Tady v Broken Wheel jsme svůj příděl skandálů rozhodně dostali.

Žádnou Lisbeth Salanderovou tu ovšem nemáme. Pozoruhodná žena. Jak jsem pochopila, ten příběh má ještě další dva díly. Byla bys tak hodná a poslala mi je? Nebudu moct klidně spát, dokud se nedozvím, jak to dopadlo s ní a samozřejmě také s tím přehnaně nadšeným mladým panem Blomkvistem.

Ty knihy Ti pochopitelně zaplatím. Jako první splátku posílám *Jako zabít ptáčka* od Harper Leeové — tedy maloměsto, vraždy a sex.

S přátelským pozdravem
Amy Harrisová

Brokenwheelský zpravodaj

Máte čtyři nové zprávy. Přijato v nula pět třináct.

„Zlatíčko! Tady máma. Cože? No jo. A samozřejmě i táta. Právě jsme se vrátili od Anderse a Gunnel. Těch, co bydleli vedle nás a pak se přestěhovali do té naprosto úžasné vily v Tyresö, však víš. Jak se máš ty? Už jsi na místě? Jaké to v tom zapadákově je? Není ta Amy naprostý šílenec? Povedlo se ti nastoupit do správného autobusu? Vážně nechápu, proč jsi musela jet zrovna na...“

Přijato v nula pět patnáct. Matka mluvila dál, jako by ji nic nepřerušilo:

„...na venkov. Moment, ještě jsem nedomluvila. No jo, tvůj otec ti prostě nutně potřebuje něco říct, i když já jsem ještě zdaleka neskončila.“

Krátká odmlka, vážné odkašlání.

„Saro! Doufám, že jen nesedíš někde vevnitř s knížkou. Musíš se odvážit vyjít ven mezi lidi. Máš fantastickou příležitost cestovat. Vzpomínám si, když jsme s tvou matkou...“

Přijato v nula pět osmnáct.

„Co je to s tím záznamníkem? Proč mě nenechá domluvit? No jo, tak se zatím měj. Počkej. Tvoje matka ti chce ještě něco říct.“

„Víš, že kdyby sis to rozmyslela, můžeš vždycky odjet do New Yorku. Nebo do Los Angeles. A neplať nic předem.“

Záznam se opět přerušil a další zpráva byla nahraná až o tři hodiny později. Znovu Sařina matka:

„Saro! Proč to nezvedáš, když ti voláme? Není Amy masový vrah? Já přece vím, jak to ve Státech chodí. Jestli někde ležíš rozčtvrcená, nikdy ti to neodpustím. Jestli se nám okamžitě neozveš, zavolám CIA.“ V pozadí znělo otcovo mumlání. „FBI. To je jedno.“

Když se jim Sara konečně dovolala, matka byla pořád ještě v ráži.